

opusdei.org

Homilija biskupa Valentina Pozaića prigodom blagdana sv. Josemarije u zagrebačkoj katedrali, 26.6.08.

Svatko je od nas jedan glas u
pustinji humanog, duhovnog
okoliša - gdje više i svjedoči, ili
šuti i izdaje!

1.07.2008.

Prema kalendaru svetih i blaženih,
danas se u Katoličkoj crkvi slavi sveti

Josemaría: rođen 1902, u Španjolskoj, u obitelji s petero braće i sestara. Osjetivši poziv, postao je svećenik-apostol.

Zahvaćen spoznajom univerzalnog poziva na svetost i apostolat, godine 1928. osniva Opus Dei - Djelo Božje: u želji da „kršćani utkani u tkivo civilnog društva – po obitelji, prijateljima, profesionalnom radu, plemenitim težnjama – shvate, da njih život ovakav kakav jest, može biti prilika za susret s Kristom. On je put svetosti i apostolata“.

Umire u Rimu g. 1975. Već 2002. svetim ga proglašava Ivan Pavao II, uz riječi: „Sveti Josemaria bio je izabran od Boga da proglasi univerzalni poziv na svetost te da istakne važnost svakodnevnoga rada, i uobičajenih aktivnosti, kao puta prema svetosti. Možemo reći: bio je svetac svakodnevice“.

Sam je pak sveti Josemaria zapisao: „Činiti Božja djela nije nikakva igra riječi /Opus Dei – Djelo Božje!/, već poziv trošenja samog sebe iz ljubavi. ... Ako se pokoravamo volji Božjoj, onda će Križ i za nas biti Uskrsnuće i uzdizanje. Tako će se u nama korak po korak ispunjavati Kristov život: bit ćemo sigurni da smo se založili da budemo dobra djeca Božja, koja su unatoč tolikim slabostima i osobnim nedostacima - prolazila zemljom čineći dobro“.

Usprkos našoj slabosti, i našem grijehu, Krist želi prebivati u nama – raskajanima, pokornicima, želi da mu ljubav ljubavlju uzvratimo: da mogne biti Emanuel = Bog s nama, u svetohraništu našeg srca, usred ovoga svijeta.

Zahvaljujući tim raznolikim brojnim svetohraništima, rađati će se oni koji će u Kristovo ime pripremati Kristove vjernike na Euharistiju –

putem skramenta ispovijedi-
pomirenja, sakramenta susreta u
radosti s Ocem milosrđa i dobrote;
bit će onih koji će na oltaru prinositi
svetu euharistijsku žrtvu i spremati
gozbu za krštenike - Isusove
prijatelje.

Svakodnevna ljubav može biti
svakodnevno izazovna i zahtjevna:
kad je u pitanju obrana i čast i
dostojanstvo Božjeg imena među
nama; kad su u pitanju prava i
dostojanstvo svake ljudske osobe – od
naravnog začeca pa sve do naravnog
preminuća.

Diktatura relativizma,
individualizma, grupašenja i
udrugashenja, ne preže pred
odabirom sredstava i načina, i
podvaljivanjem nacрта zakona, često
prikrivajući vješto svoje nakaradne
ciljeve. Davno je upozorio kardinal
Franjo Kuharić: U borbi protiv Boga
ne mogu dohvatiti Boga, ali zato

mogu dohvatiti čovjeka – i na njemu iskaljuju svoj bijes - počevši već od one embrionalne razine, od njegova prava na prirodan način dolaska i odlaska iz ovoga svijeta.

Krenuli su korak dalje: pokušavaju proizvesti hibrid čovjek-životinja. Životinja bi se vjerojatno osjećala povrijeđenom, i branila bi se, kad bi znala i mogla. Vrste životinja zakonom su zaštićene; čovjek – ne.

Što znači: Činiti djelo Božje u svakodnevicu, živjeti sveto u laboratoriju, u Saboru?

Tek kad je ova kugla zemaljska, i na njoj Lijepa naša, postala ugrožena – tek tada, na rubu katastrofe, čovjek je počeo razmišljati o svojoj odgovornosti - za taj mali dio svemira. Shvatio je i priznato, da postoje zakoni i zakonitosti koje ne možemo izigravati – bez gorkih, pogubnih posljedica.

Hoće li - i kada - taj isti čovjek, u svom malom dijelu svemira, u sebi samome, zvao se on na toj razini embrio ili fetus, kani li poštivati zakone i zakonitosti svoga nastajanja i postojanja? Hoće li - i kada – biti kadar ući u taj divni Božji svijet, i klicati: „Hvala Ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna“ (Ps 131,14).

I kad jednog dana dođe do te spoznaje, hoće li biti spreman poštivati i ne razarati svoj čudesni mali dio svemira, taj sveti dar života, to remek-djelo Božje ljubavi – ili će se drznuti i ozakoniti embriocid?

Isus nas upozorava na lažne učitelje i lažne proroke, i lažne čudotvorce (Mt 7,15-20). Poznaju se po djelima. Nauk je kriv: ako prodaje laku religiju-duhovnost, uljuljava u lažni mir, grijeh ne vidi kao pogubnu stvarnost.

Katolik nije promatrač svijeta sa balkona, deklarativni katolik,

dekorativni katolik – bez odgovornosti za društvo, kulturu, politiku, zakonodavstvo Naprotiv, umrežen je u sva zbivanja ovoga života; svojom barkom, Isusovom barkom, plovi morem života.

Naša vjera nije samo vikend ili blagdan obveza, lažna svetost oko oltara – a bez odgovornosti za stvarno stanje aksiološkog horizonta tamo gdje živi: bogoljublje, domoljublje, brak, obitelj.

Katolik, pozvan na Djelo Božje, treba vikati, treba da bude glas: za Boga, za čovjeka; poput Ivana Krstitelja.

Svatko je od nas glas koji više – ili izdajnički šuti – u pustinji suvremenog društva u kojem vlada diktatura kulture smrti, nepomirljiva sa svetom kulturom života, svetoga življenja: a to je znanost bez vrednota, društvo bez vrednota, društvo otvoreno za sva zla; društvo koje je izgubilo svoj fundamentalni

princip imuniteta i rezistencije na zle viruse; društvo u kojem hara virus auto-destrukcije.

Ozračje je to u kojem neki sateliti iz Ureda za ljudska prava prkosno poručuju: Ako ne razumijete nove vrednote, siđite s broda – kao da je to njihov, nečiji privatni brod. A mi smo svi, neizbježno, na tom jednom i jedinom Božjem brodu, usmjereni na isti vječni cilj, putem svetoga života u ovom pozemljarskom putovanju!? Kao da je Lijepa naša – prodana; i to ne bi više bio naš brod!?

Da, svatko je od nas jedan glas u pustinji humanog, duhovnog okoliša - gdje više i svjedoči, ili šuti i izdaje! Neki od tih glasova, koji su vikali snažno i vješto, danas su kanonizirani, potvrđeni kao glasovi autentičnog nauka, glasovi i svjedoci Kristovi kao sv. Josemaria. Drugima se nadamo, stoje među vama.

A samima sebi ponavljamo riječi, nama tako dragog i nezaboravnog Ivana Pavla II: “Bog vam je dao u baštinu predivnu zemlju - čija nacionalna himna počinje riječima: 'Lijepa naša domovino'. Kako u ovim riječima ne vidjeti podsjećanje na dužnost poštivanja prirode, postupajući s osjećajem odgovornosti za životni prostor što ga je Providnost dala čovjeku?

Zatim slijedi druga značajna rečenica: Svijet je pozornica - na kojoj je svatko pozvan odigrati svoju ulogu, na hvalu i slavu Boga Stvoritelja i Spasitelja“ (IP II, 1998). Svijet je – pozornica! Ne - sakristija! Amen.

sv-josemarije-u-zagrebackoj-
katedrali-26608/ (23.02.2026.)